
WEEKBLAD
PEP
Nr. 25 24 juni 1967
35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.
ERWIN DE NOORMAN
PAG. 18-21



VOLGENDE WEEK

geeft PEP het startschot voor het grootste wielerspektakel, de

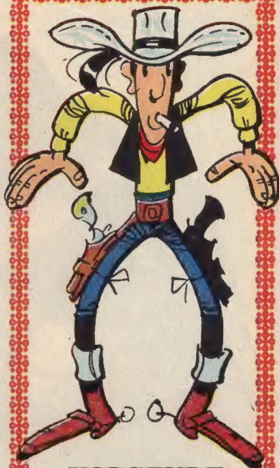
TOUR DE FRANCE



DEZE WEEK

TREINEN VAN DE TOEKOMST

Waar veel mensen in dichtbevolkte steden bijeen wonen, bestaat een grote behoefte aan vlug, veilig en voordelig vervoer. Daarvoor zijn treinen het geschiktst, omdat ze het wegverkeer niet hinderen, snel rijden en veel passagiers tegelijk verplaatsen. Maar als het aantal inwoners van een uitgestrekt gebied te groot is voor het bestaande rijdend materieel, moet er een andere oplossing gevonden worden. Vliegtuigen hebben geen zin omdat de afstanden te kort zijn. Helikopters zijn te kostbaar. De wegen zijn nu al overvol, bussen of trams bieden daarom ook geen uitkomst. Dus toch weer de trein. Ondergronds, op luchtkussens of rails, over viaducten en door tunnels zullen de treinen van de toekomst duizenden passagiers per dag vervoeren. In het vooruitstrevende Amerika heeft men een aantal projecten op stapel staan die moeten uitwijzen welke trein en welk systeem zich het best leent voor de oplossing van het dreigende vervoerprobleem. Onze PEPplaat toont de vier belangrijkste projecten, die op het traject tussen Boston en Washington worden uitgewerkt. Pag. 16 en 17.



VOLGENDE WEEK BRAND IK LOS MET PEPS GROTE VAKANTIE-PRIJSVRAAG!





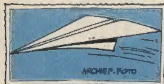
DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN



MINISTERS

PEP zou nog geweldiger zijn als er een interview in stond met een of andere minister, dan zouden we die lui eens beter leren kennen! Ik ben ervan overtuigd dat u niet alleen mij, maar alle politiek-geïnteresseerde lezers hiermee een groot plezier zou doen.

Mat Verberkt, Venlo



FOTOARCHIEF

U zegt altijd dat Thijs Postma zo'n enorm vliegtuigfotoarchief heeft, maar de trouwe PEPlezer die al zijn PEPs van het begin af aan heeft bewaard, kan met recht zeggen dat hij ook een flink fotoarchief heeft.

Johan den Biggelaar, Zevenbergschen Hoek



FOUTJE

Ik lees PEP altijd met veel aandacht en vooral met veel plezier, waarbij mijn speciale aandacht uitgaat naar PEP-show. Nu heb ik PEP echter voor het eerst op een foutje betrapt! Zeker, een klein foutje, maar ook kleine foutjes moeten vermeden worden. Sologitarist Eelco van 'Cuby and the Blizzards' heet met zijn achternaam geen Jelling zoals PEP schrijft, maar Gelling. Bovendien staat slaggitarist Herman Brood niet uiterst rechts, maar juist uiterst links. PEP zou wat zorgvuldiger met namen en zo moeten omspringen!

P.S. Die koe hè, je blijft lachen!

H. Verbeek, Rhenen



NIET DOODSCHIETEN

In PEP 14 las ik dat de tegenstanders van Rik Ringers de banden van zijn auto lekschieten. Maar als ze hem nu per se uit de weg willen ruimen, kunnen ze beter hemzelf doodschieten, of niet soms? Ze hadden een magnifieke kans!

Bert Lippens, Amsterdam



PINGUINS

In PEP 14 stonden er pinguïns op de PEPplaat, waarbij vermeld stond dat de pinguïns van de Galapagos-eilanden niet kunnen vliegen. Dat zou een grapje van de natuur zijn. Nu is PEP een hartstikke lollig blad, maar jullie moeten niet overal grapjes achter zoeken. De andere pinguïns, die op de zuidpool leven, kunnen namelijk evenmin vliegen. Als de redactie dat ook een grapje vindt, dan is de hele natuur een grap en zover zal PEP toch niet willen gaan!

Wim van der Velden, Pijnacker



TROPISCHE VISSEN

Als u in plaats van die vervelende beatgroepen eens iets aan tropische zoetwatervissen en planten zou doen, dan zou u veel PEPlezers een groter plezier doen dan momenteel het geval is. Schrijf liever over een aquarium, dat is leerzamer en mooier dan plaatjes van schreeuwers, korte rokken en lange haren!

Rob Hermans, Hulst

In PEP 30 van het vorige jaar staat alles over het tropische aquarium.

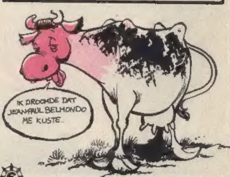


Gaarne zouden we fans van The Goblins en misschien ontzettend veel PEPlezers deze foto in PEP zien. The Goblins komen uit Oudenbosch en bestaan bijna vier jaar. De groep heeft twee nummers op de plaat staan, namelijk We like the rain en My baby, she's gone. Ze treden onder andere vaak op in België. In ieder geval is het een groep waar binnenkort meer van gehoord wordt!

EEN GOBLIN-FAN, OUDENBOSCH







FLIPPIE FLINK







PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4.55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. **Girobetaling:** indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam.

EEN AVONTUUR VAN ROODBAARD



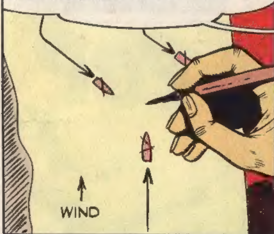
TEKST: J. M. CHARLIER TEKENINGEN: V. HUBINON

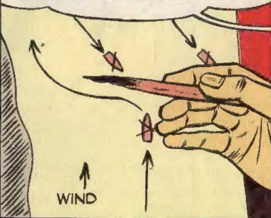
Het schip van Omar el Hadj is verslagen, maar nu zien de Fransen zich nog bedreigd door de Turkse vloot, die de ingang van de Golf van Korinthië in de volle breedte verspert. Erik vraagt zich af wat hem nu te doen staat.



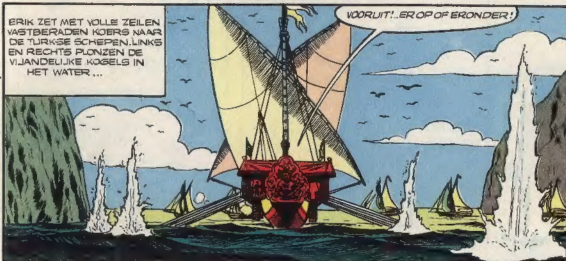






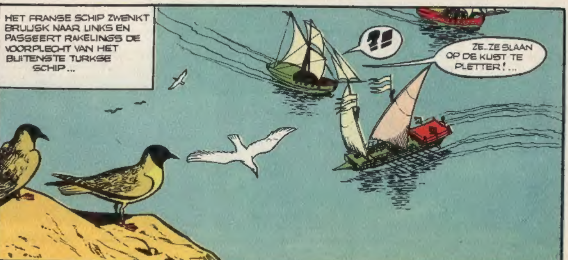








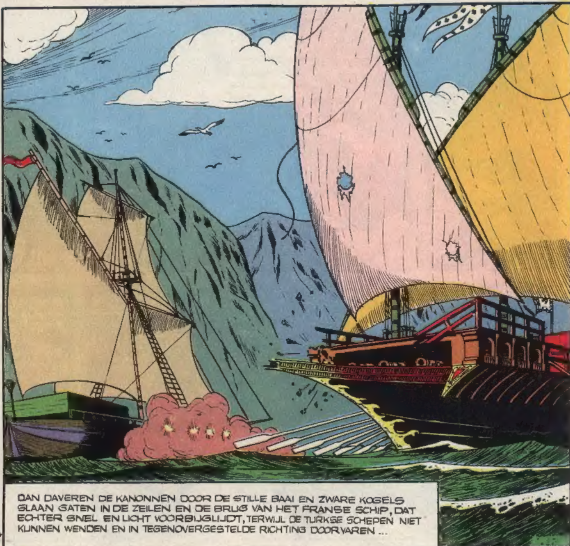


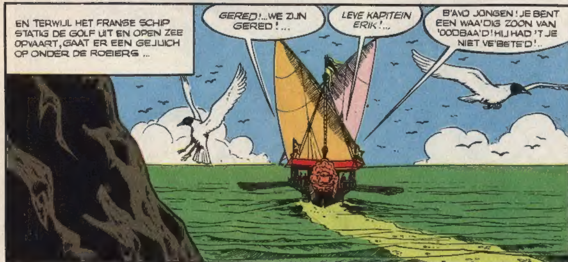


MUITERIJ OP DE OCEAAN















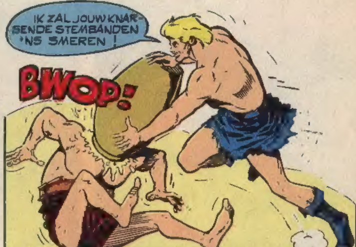


WORDT VERVOLGD



de gevangen Prinses



















een nieuw verhaal van

ROBBER EN BAAS BIJL

tekeningen: UDERZO - tekst: J.M.CHARLIER

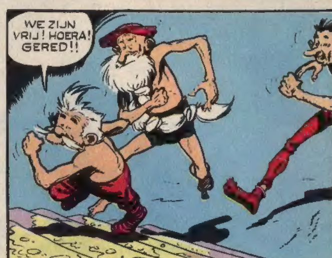
Robber is opgesloten in de kerkers van de Zwarte Prins, die de schone prinses Alyne heeft ontvoerd. Maar Robber verzint 'n list!

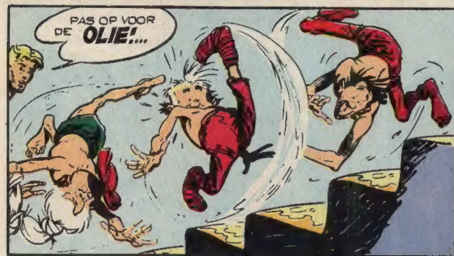






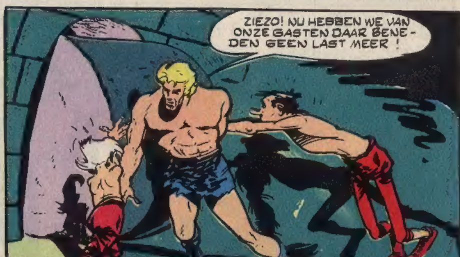




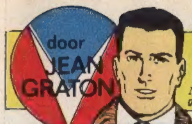








WORDT VERVOLGD



MICHEL VAILLANT

DE

Na een vermoeiende trainingsdag roept Michel Vaillant zijn zeven jonge leerlingracers in het clubgebouw bijeen, waar hij zijn pupillen belangrijk en opzienbarend nieuws heeft mede te delen...

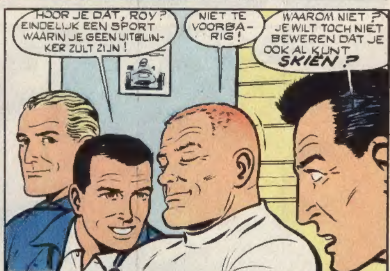
















8STE MAN



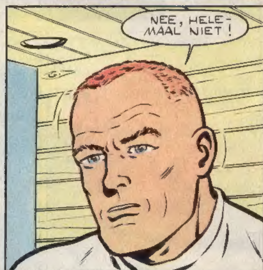


























WORDT VERVOLGD

BATMAN EN ROBIN























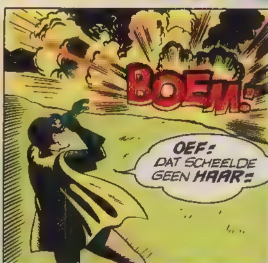


OP HET OORLOGSPAD





















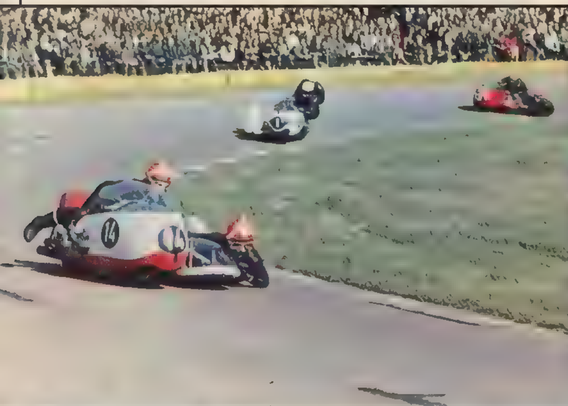
WORDT VERVOLGD.



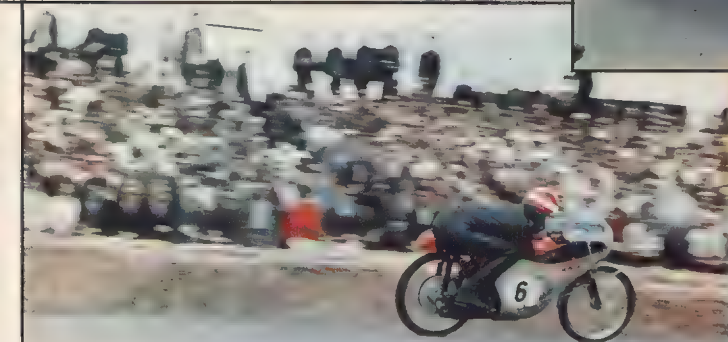
Start van de grootste snelheidshappening van Nederland. .

Onder: Twee jaar geleden werd in Assen deze plaat geschoten van drie zijspanvedetten: Scheidegger (boven), Deubel (midden) en Camathias. Als Max Deubel in Assen-'67 van de partij is, heeft hij de titel voor het grijpen. Omdat zijn vriend-rivalen Fritz Scheidegger en Florian Camathias onlangs hun leven lieten op het slagveld van de TT. Motorcoureurs spelen met de dood, soms verliezen ze dat spel.
Daarnaast midden: De Rhodesiër Jim Redman duwt zijn supersnelle Honda naar de start. Even later zal hij met Agostini in het felste gevecht van de TT-'66 gewikkeld zijn (daarnaast rechts). Hailwood, die aan een sensationele opmars bezig was, strandde op het moment dat hij beide koplopers te pakken had. Mike nam een bocht te roekeloos, vloog in het stro en kroop ongedeerd uit de verwrongen hoop ijzer, waarin zijn kostbare Honda niet meer te herkennen was. Mike was niet geschokt door zijn val. Mike is nooit geschokt. Hij rijdt, hij wint. Ondanks Cooper, Redman, Agostini en tientallen anderen.

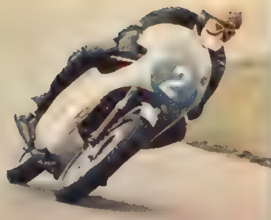
ASSEN T







Twee-eenheid van Ralph Bryan en bromvlieg Honda. .



Mike „The Bike" Hailwood. . .

TT carnaval der motorzotten



Deze week hijsen tienduizenden Nederlanders alom in den lande zich weer in hun motorpakken, trappen de kickstarter van hun machine omlaag, zwaaien moeder en kinderen gedag en ronken de straat uit. Eenmaal op de hoofdwegen voegen al die motormannen zich aaneen tot een donderende meute die in slagorde oprukt naar een rustig provinciestadje, ergens in het Noorden van het land. Het stadje Assen.

Een jaar lang bereidt Assen zich voor op deze juni-invasie van het luidruchtigste leger ter wereld. Kermistenten worden opgetrokken om het hooggeëerde publiek te vermaken, caféhouders verhogen de bierprijzen en de fritesverkopers hebben hun aardappelen al voorgebakken om de meer dan 120.000 motorfans een warm onthaal te bieden. . . en er een flinke cent aan over te houden.

Eén dag en één nacht voor de grootste sporthappening van Nederland, de Asser TT, die altijd gehouden wordt op de laatste zaterdag in juni, is dit anders zo kalme plaatsje veranderd in een rumoerig pretcentrum. Terwijl de coureurs en hun mecaniciens zich in alle rust voorbereiden op de grote krachtproef van morgen, flaneert het leren leger met de motorhelm losjes aan de pink door de straatjes van Assen. Zij laten zich misselijk draaien in de mallemolens, kunnen op den duur geen frites met mayonaise meer luchten of zien en lijden aan een chronisch gebrek aan slaap. Na die wilde nacht van hossen en rossen, van dansen en schransen, drentelt de vermoeide schare met roodomrande ogen naar de grillige, bijna acht kilometer lange asfaltkrakeling die zich door de Drentse hei slingert. Zij vlijen zich neer in het malse gras, laten het zonnetje op de ontblote bovenlijven spelen en sluiten de ogen. Het grote spektakel, de Grote Prijs van Nederland der KNMV, beter bekend als de „Dutch Tourist Trophy" oftewel de Asser TT, kan wat hun betreft beginnen.

De betrekkelijke stilte rond het circuit wordt wreed verstoord als de nietige 50-cc-„bromvliegen" door kleine mannetjes worden aangeduwd en krijsend langs de tribunes janken, onder de brug doorzwermen en na het rechte eind in gesloten formatie de haakse Bedeldijkbocht in duiken. Acht ronden lang zullen de Japanse jankers de — hoge — toon aangeven, zullen de Honda-viertakt-vierpitters op het scherp van de snede duelleren met de jagende Suzuki's die niet voor een gemiddelde van 142 km/uur uit de weg gaan. Het publiek is opeens klaar wakker en leeft intens mee met de scherpe schermutselingen van de snelle snerpers. De Japanners hebben de meeste kansen op een zege, maar misschien — en daar hoopt heel Nederland op — zullen ze het zwaar aan de stok krijgen met de Hollander Martin Mijwaart op z'n razendsnelle zelfgebouwde Jamathi.

Er zijn in de Asser TT van 1967 nogal wat rekeningen te vereffenen. Vooral in de 125-cc-klasse zullen de op wraak beluste Honda's voor het nodige spektakel zorgen. Vorig jaar had Bill Ivy de euvele moed, met zijn Yamaha de Honda-hegemonie te doorbreken! Zullen de Honda-jongens die smaad op hun blazoen kunnen uitwissen?

Ook Mike 'The Bike' Hailwood zit boordevol revancheplannen. Hij, de maestro onder de motorduivels, de begenadigde bochtenspecialist, vloog verleden jaar in een sensationele jacht op stalgenoot en „tweede man" Jim Redman, uit de bocht en in de strobalen. Toen hij ongedeerd de wrakstukken van zijn Hondakanon van zich afschudde, wist hij dat zijn overwinningsillusies in de rook van Redmans uitlaten waren opgegaan. Mike zal straks wel het een en ander recht willen zetten!

Maar dan zal hij de sterk opdringende Italiaanse MV's van graaf Agusta met sterrijder Agostini of de gepolijste technicus John Cooper op Norton — de sterkste privérijder ter wereld — achter zich moeten houden.

Terwijl de verzengende zon de Drentse hei in een oven verandert (de Asser TT wordt bijna altijd door grote hitte geteisterd) en handige uitbuiters voor een enkel glaasje water grif een rijksdaalder rekenen, wacht het wildenthousiaste publiek op de sensationele acrobatiek in de zijspanraces. De zware, daverende BMW's met links of rechts het platte bakje waaruit de „bakkenisten" roekeloos ver over het wegdek en de grasrand zwieren, zijn vaak het klapstuk van de race. Eén vertrouwde naam zal echter op het appèl ontbreken. Frits Scheidegger, de sympathieke Zwitserse wereldkampioen, de sterkste en snelste van allen, zal nooit meer in triomf naar de finish jagen. Evenals zijn vermaarde landgenoot Camathias moest hij zijn passie voor de motorsport met de dood bekopen.

Maar het publiek vergeet snel. Opengevallen plaatsen worden door jonge talenten ingenomen. En ook zij zullen met een donderend applaus worden gehuldigd. En zo intens wordt met de Asser TT meegeleefd, dat de snelheidskoorts de toeschouwers nog steeds in de ban houdt als de laatste coureur in de pits is verdwenen. Dan bestijgen die tienduizenden hun eigen stalen ros, dat wel niet zo snel is als de racemachines, maar waarop je toch het gevoel hebt een record-breker te zijn. De tomeloze vaart waarmee de zwarte meute het plaatsje Assen achter zich laat, bewijst dat iedereen er zo over denkt. Enfin, wellicht kun je het in Assen allemaal zelf meebeleven.

Agostini, kopman van MV Agusta. . .

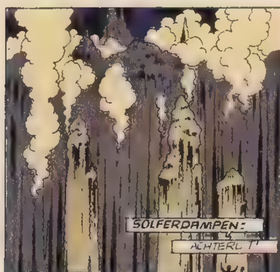


BLAKE EN MORTIMER IN

door E. P. JACOBS

HET RAADSEL

Olrik, die zijn aartsvijanden Blake en Mortimer in de val heeft gelokt, dreigt evenals zijn tegenstanders het slachtoffer te worden van de giftige solferdampen.











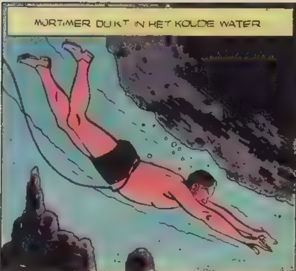










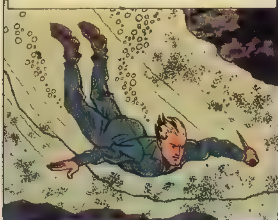


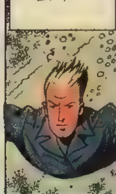




VAN ATLANTIS

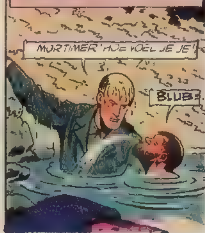








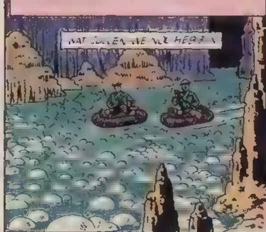




















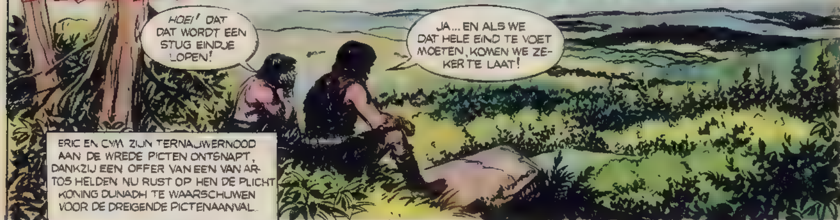
WORDT VERVOLGD

TREINEN VAN DE TOEKOMST

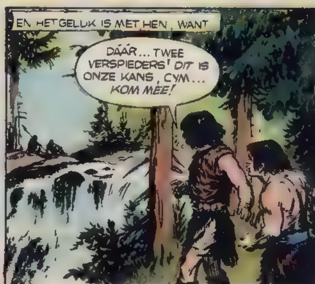


De experimentele ontwerpen voor toekomsttreinen zijn afgestemd op en worden beproefd in de overbevolkte kuststreek van het noordoosten van de Verenigde Staten van Amerika; de grote bevolkingscentra daar (1 t/m 7: Boston, Providence, Hartford, New York, Philadelphia, Baltimore en Washington) hebben een dringende behoefte aan effectieve verplaatsingsmogelijkheden. In een verdere toekomst zullen ook op het 4200 kilometer lange traject tussen New York (8) en Los Angeles (9) proeven met supertreinen genomen worden. Deze PEPplaat behandelt de vier belangrijkste ontwerpen voor toekomstig reizigersvervoer, waarvan het ONTWERP-FOA misschien het vooruitstrevendste is. Het gaat hier om een 65 meter lange torpedovormige trein (10), die door middel van een zestal luchtkussens (12 en 13) door een tunnel (11) wordt voortgedreven met een snelheid van ± 500 km/u. Deze trein rijdt met tussenpozen van 2 minuten en kan 200 passagiers vervoeren. De dwarsdoorsnede (14) toont de situatie van de trein in de tunnel, de langsdoorsnede (15) laat zien hoe de trein door wervelende luchtstromen wordt voortgedreven. Bij het ONTWERP-LEVACAR glijdt de trein op luchtkussens (19) over twee betonnen strips (18). Twee turbines (16 en 17) zorgen voor de aandrijving. Het detail (20) geeft weer hoe de trein over de betonstrips glijdt; 21 is het treinonderstel, 22 zijn de strips. Variaties op dit systeem zien we bij 23. Het markante van het ONTWERP-RROLLWAY bestaat hierin, dat de reizigers met auto en al aan boord van de trein genomen kunnen worden (24). Natuurlijk dienen de stations aan dit vervoer te zijn aangepast, zodat de reiziger-automobilist bij iedere halte de trein weer kan verlaten (25). In dit vooruitstrevende plan zijn zelfs servicestations opgenomen (26)! De Rrollwaytrein rijdt over klassieke rails (27 en 28) en ontvangt zijn elektrische voortstuwingsenergie door middel van een stroomrail (29).

Tenslotte het minst opzienbarende, maar waarschijnlijk best te verwezenlijken plan, de TRANSIT ESPRESSWAY. Bij dit ontwerp rijdt een klassiek treinstel op dubbele luchtbanden over twee betonbanen, zoals de situatietekening (30) duidelijk laat zien. In het midden van de betonnen 'rails' glijden twee horizontaal liggende wielen langs een rechtopstaande u-balk, waardoor voorkomen wordt dat de trein van de betonbanen zou glijden. Van de vier voornoemde ontwerpen is dit laatste in het verst gevorderde stadium van verwezenlijking.


ERWIN DE ZOON VAN ERIC DE NOORMAN
HANS G. KRESSE
HOE!' DAT DAT WORDT EEN STUG EINDJE LOPEN!
JA... EN ALS WE DAT HELE EIND TE VOET MOETEN, KOMEN WE ZEKER TE LAAT!
ERIC EN CYM ZIJN TERNAUWERNOOD AAN DE WREDE PICTEN ONTSNAPT, DANKZIJ EEN OFFER VAN EEN VAN ARTOS HELDEN NU RUST OP HEN DE PLICHT KONING DUNADH TE WAARSCHUWEN VOOR DE DREIGENDE PICTENAANVAL.


WE HEBBEN PAARDEN EN WAPENS NODIG! WIE HEBBEN DAT? DE PICTEN! WE GAAN DUS EERST OP ZOEK NAAR 'N STELLETJE PICTEN...


EN HET GELUK IS MET HEN, WANT
DÁÁR... TWEE VERSPIEDERS! DIT IS ONZE KANS, CYM... KOM MEE!








MOOI ZO! HIER ZIJN DE PAARDEN EN NU GAUW WEG!


ZEG IK GELOOF DAT WE GEVOLGD WORDEN.


JA! DAAR ZIJN ZE AL!


SPAAR JE PIJLEN, CYM WE MOETEN PROBEREN ZE IN HET BOS KWIJT TE RAKEN!


NIET ZO OVERMOEDIG... WE ZIJN ER NOG NIET!
HIHI! GEEN DIE ZICH IN ZO'N DONKER WOUD WAAGT!


HOEI! KIJK DAAR EENS ..WAT EEN ROOK!
VREEMD DAT IS BIJ DE KUST!


WAAR GAAN DIE MENSEN HEEN?
IS DAT GEDRACH NIET, MET ZIJN DOCHTER?


GEDRACH WAAR GAAN JULLIE HEEN?
NAAR HET VEN! DA'S DE ENIGE PLEK WAAR WE VEILIG ZIJN. DIE DUIVELSE KERELS HEBBEN M'N KOE GESTOLEN EN MIJN HOEVE IN BRAND GESTOKEN!


WIE? WELKE KERELS?
SAKSERS! ZEEROVERS! ZE ZITTEN NOG ACHTER ONS AAN! WE MOETEN VERDER...

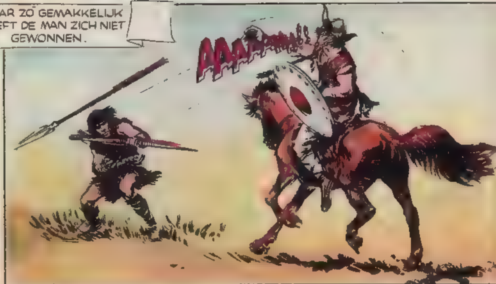

WACHT NOG EVEN IN HET VEN WEMELT 'T VAN DE PICTEN! DÁÁR KUNNEN JULLIE NIET HEEN! MAAR MISSCHIEN KUNNEN WE ZE IN DE VAL LOKKEN!


JULLIE BLIJVEN HIER, BIJ CYM.. IK GA 'NS KIJKEN WAAR DIE SAKSERS BLIJVEN!


EN ZO
AHA! DAAR IS DE EERSTE!


DAT IS NATUURLIJK HUN VERSPIEDER! DIE IS ER BIJ!


STA OF IK SCHIET!


MAAR ZO GEMAKKELIJK GEEFT DE MAN ZICH NIET GEWONNEN.
AAAARRGH!!


SNEL KEERT ERWIN TERUG NAAR CYM


HOEI! EN WAT HEEFT DIE *HELM* TE BETEKENEN?
IK GA EEN BEETJE VOOR SAKSER SPELEN! BIND DIE MAN EN BLIJF BIJ DE VLUCHTELINGEN TOT IK TERUG BEN!


DAAR HEB JE DE REST! ZE WACHTEN KENNELIJK OP HUN VERSPIEDER... IK MOET VLUG ZIJN!


ALS IK NU MAAR EEN TROEP PICTEN KAN VINDEN..: WAT EEN PLAN! *HAHA!*


KIJK! KIJK!!
EEN ZEEKRIJGER! GRIJP HEM!


KOM MAAR OP, JONGENS!


HAHA! ZE LOPEN ALS RATTEN IN DE VAL!






IK BEN BENIEUWD.


JAWEL HOOR! PRECIES VOLGENS PLAN! *DIE* ZIJN VOORLOPIG WEL ZOET!


EN INTUSSEN MAKEN WIJ DAT WE EEN HEEL EIND WEG KOMEN!























WORDT VERVOLGD.

TELEGRAMMEN

Chris Hunt, drummer van the Good Time Losers, licht gewond. Kreeg golfbal tegen zijn bol *** Truly Smith kreeg een opkikkertje toen ze via een handmicrofoon wilde zingen; deze stond onder stroom *** Mick Jaggers hand zat tussen een deur toen Marianne Faithfull deze dichtgooide. Ruzie? Hoe kom je erbij *** Cliff zag in Londen de stoeprand niet en struikelde *** Au au au, genoeg au's voor deze keer. Nu iets vrolijkers: Johnny Hallyday kocht in Engeland een hippe gitaar *** Silvie kocht liever een bontjas, de zevende *** Shirley Bassey gaat de hoofdrol spelen in de West-Endmusical Josephine *** Hoe staat het met de kapper? *** Simon and Garfunkel willen dit jaar geen Europese tournee; ze vinden de honoraria niet hoog genoeg *** Vinden wij ze wel *goed* genoeg? *** Mensen, mensen. We moesten maar eens een actie beginnen tegen mensen met „kapsies". Wie doet er mee? *** Let op de nieuwe LP van Elvis: How great thou art wordt wéér een voltreffer *** Bekentenis van Adamo: hij drinkt niet graag wijn *** Gevraagd: een nieuwe sound. Wie o wie? *** De langste pop-tv-show werd onlangs in New York uitgezonden; hij duurde ruim twee uur *** Iets voor Bob Rooyens? *** Weet je hoeveel beroemde Jones we hebben? Daar komen ze: Tom, Brian, Paul en Davy (van de Monkees) *** Bassist Pete Quaife met beenkwetsuren naar hospitaal vervoerd nadat fans hem hadden bestormd ***

HANS STEVEN

Het is bepaald geen toeval dat
zanger Hans Steven onder
contract staat bij Bob Bouber.
Hans en Bob zijn vanaf hun
jeugdjaren boezemvrienden.
Bob verloor Hans echter uit het oog
toen deze Nederland te klein begon te vinden.
Hans verbleef jarenlang in het buitenland,
onder meer in Afrika.
Dit verblijf is hem nog wel
aan te horen als hij The Monky Time
en Mother, here is your son (zijn eerste plaat) zingt.
Toegegeven: dit accent verleent
aan Hans' plaat een bijzondere charme.

MAMAS & PAPAS

John, Michell, Denny en Cass hebben met hun jongste lp Deliver voor een geweldige sensatie gezorgd.
Binnen enkele dagen vloog deze plaat naar de bovenste regionen van de lijst der meest verkochte lp's. Het bijzondere van deze plaat is beslist de voorbereiding, waaraan enkele doctoren hebben meegewerkt.
Deze geleerden hebben van tevoren de nummers uitgezocht die volgens hun gehoororganen en berekeningen het meeste succes zouden hebben.
Natuurlijk hadden deze doctoren de hulp van een computer.
Het experiment slaagde, want Deliver is een succes.

PLAAT MAKEN

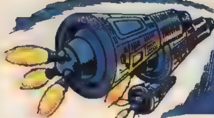
Meestal begint het met een talentenjacht en dan ineens staat er een man met een bloknoot achter de coulissen. Je ziet in gedachten je plaat meteen al in de etalages liggen, maar je enthousiasme verdwijnt wel als je maanden moet wachten voor je een gestencild berichtje krijgt dat je dan en dan dient te verschijnen voor een proefopname. . . Daar sta je dan met je gitaartje in de hand verschrikkelijk dilettanterig tussen al die microfoons, lampen en andere dreigende apparaten. Er gaat een rood lampje branden en je kunt zingen. Vals natuurlijk en je gitaar blijkt achteraf ongestemd. Even later sta je bibberend buiten met de belofte dat je nog wel iets zult horen en als dat een paar maanden later gebeurt, ben je wekenlang bezig met het uitzoeken van de liedjes en het beluisteren van de arrangementen. De musici die je gaan begeleiden, zien de bladmuziek voor het eerst en na een keer oefenen wordt het arrangement op de band vastgelegd. Je hoeft nog niet te zingen, dat gebeurt weer vele weken later in een kleinere studio.
Tenslotte wordt je stem „ingedubd" en dan kun je gaan wachten tot de plaat uitkomt. Je bent inmiddels een jaar ouder en je hebt een heleboel geleerd. Je weet dat je zelfverzekerd moet doen, maar ook dat je vooral niet mag vergeten hoe bitter weinig je als beginnertje te betekenen hebt. . .

THE CATS

Waarom de katten? vroegen we
The Cats uit Volendam.
Het bleek allemaal de schuld te zijn van de
zanger KEES VFERMAN. In Volendam
wonen zoveel mensen die deze
achternaam hebben dat ze Kees
maar de bijnaam POESIE gaven.
De jongens die samen met hem
een beatgroep formeerden
(allemaal dol op voetballen en nog
doller op Asterix en Obelix),
noemden zich daarom „de katten".
Ze zijn geen beroepsmusici; de slaggitarist
Jaap Schilder is metselaar en Piet Veerman,
die de slaggitaar bespeelt en
zingt, zit in 't „dagelijkse" leven op een hijskraan.
De boekhouder Kees Veerman (Poesie dus)
schrijft zelf teksten + muziek voor The Cats.
Nauwelijks is hun hit Vive l'amor
op de top-40 aan 't dalen, of er
staat al weer een nieuwe single op stapel.
In september komt er bovendien
een langspeelplaat van de groep uit.
We hebben ondertussen wel in
de gaten dat we met een stel katten
met een hoop PEP te doen hebben!

GROEP 1850

De enige beatgroep die met spinet en dwarsfluit werkt,
is voor zover we weten GROEP 1850:
vier Haagse jongens die het plan hebben
ook in Frankrijk naam te maken.
Daarvoor werd het nummer
I know (ook wel La pensée genoemd) gecomponeerd.
De leden van de groep werken hard aan hun repertoire
en ze zijn niet gauw tevreden over zichzelf.
Maar we kennen allemaal de regel wel,
dat men het met zelfkritiek ver brengt.
Op de foto: Peter Sjardin, zanger + spinetspeler;
Dean van Bergen, solo-orgel + spinet;
Roebie de Rijke, bas + dwarsfluit; Beer Klaasse,
slagwerk!



DE 3 KOSMONAUTEN

Tijdens een wandeling door de bergen hebben Dan en z'n vrienden een sterrekijker ontdekt die gericht was op 't laboratorium van de professor!



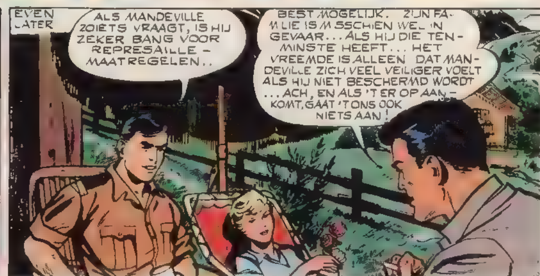




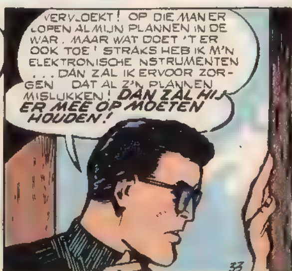








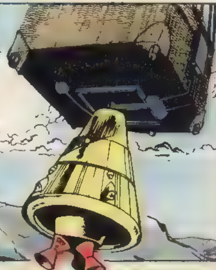


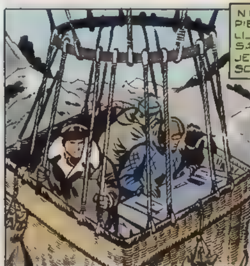


een avontuur van DAN COOPER





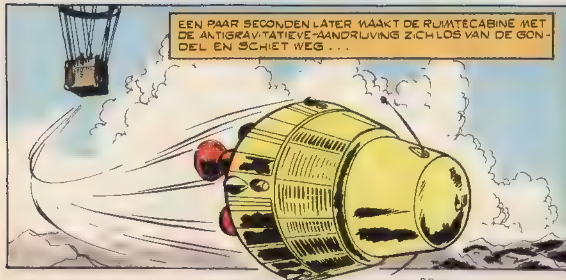














WORDT VERVOLGD

de wachter

door Tim Maran   illustratie van Khing

Voor de meeste beroepsjagers komt er een ogenblik waarop zij het niet meer over hun hart kunnen verkrijgen een dier neer te schieten. Voor mij kwam dat op de hoogvlakte van Maumere, op Flores...



„Het kan nu niet zo lang meer duren," fluisterde mijn gids. Ik knikte, stijf van het lange, ongemakkelijke liggen achter de mierenheuvel, tegenover de drinkplaats der *khambas*, de wilde buffels van Maumere.

De zon was al op de terugweg naar de horizon van gekartelde bergruggen, en over de roerloze savannen hing een roze gloed, waarin de verste verten onwezenlijk helder werden. Suizend streken koppels wilde eenden over het riet om zich plonzend op het water te laten vallen. Hun luidruchtig gesnater vermengde zich met het hoge, zilverige geroep van snippen. Toch was het alsof deze geluiden niet de minste klank hadden in de geweldige, beklemmende stilte die op het landschap drukte.

Wederom verstreken er eeuwigheden van wachten. Opeens stootte de gids mij aan: helemaal op het einde van de zeer langgerekte waterpoel was met trage balletpasjes een hertehinde uit het manshoge riet getreden. Een ogenblik stond zij doodstil om met hoog opgeheven kop, de lange oorschelpen draaiend naar alle kanten, de omgeving te zekeren. Toen, gerustgesteld, daalde zij de korte, glooiende oever af naar het water en ze begon te drinken.

Zij luidde het uur van de dorst in. Het begon roerig te worden in de alang-alang. Langs talrijke wildpaden spoedden zich troepen wilde varkens en herten naar het water. Elkaar onder ongeduldig gesnuif en geknor opstuwend, de kelen rauw van dorst en de huid heet en jeukend na een volle dag in de open savannen, geteisterd door een genadeloze zon en bloedwespen, braken zij krakend door het oeverriet.

Het werd een hele drukte aan de poel. Terwijl van elke kudde de leider en enkele volwassen mannetjes op uitkijk stonden, laafden de andere zich aan het levenbrengende water. Elk naar eigen aard: de herten rustig, voornaam, als het ware met de pink in de lucht — de varkens als èchte varkens: onbeschoft, lawaaierig, met luid gesmak en geslurp, de modder met hun poten omhoog woelend, zodat de herten afkeurend proestend de kop opzwaaiden en een eindje opschikten.

Hoe lang duurde dit festijn? Het was niet te zeggen. De zon zakte al lager en lager. Over het gekriel langs de waterkant daalde een zekere rust. De ergste dorst was gelest. Nog stonden er groepjes te drinken, maar de ene kudde na de andere verdween weer in de alang-alang. — En toen, opeens, wierpen alle achtergebleven dieren met een ruk de kop omhoog en zij veranderden in standbeelden van gespannen waakzaamheid. Op hetzelfde ogenblik, ook al had ik niets gehoord, niets bespeurd, begon mijn hart groot en heet tegen de ribben te bonken: *het was zover* — de buffels moesten in aantocht zijn!...

Wat daarna gebeurde, passeerde als een caleidoscoop van afzonderlijke momentopnamen mijn geest: boeiend, adembenemend, onvergetelijk. Het begon in de alang-alang te kraken en te knappen. Geweldige geluiden maakten zich eruit los: het duizendvoudig getrappel van zware hoeven over de steenharde grond, horengekletter, ongeduldig gesnuif. Het naderde snel en onstuitbaar, als een muur van geweld. Toen maakten er zich donkere ruggen los uit het riet. Op elkaar bonkend, stotend, duwend, kwamen zij opzetten. De late, schuins invallende zonnestralen kleurden de stofwolken onheilspellend rood, die onder de hoeven opkolkten boven de woelende zee van hoge schonken en zwaaiende, kolossale horens. Toen braken zij door het riet en de adem stokte mij in de keel. Zelden zag ik een majesteitelijker beeld van de wildernis, zelden zo'n demonstratie van oergeweld en zelfbewuste kracht...

De *khamba* van Maumere is de stamvader van de karbouw, de waterbuffel, die niet alleen in de Indonesische archipel, maar ook in andere Aziatische landen als trek- en ploegdier zo'n belangrijke rol vervult. Als 'huisdier' is de karbouw een doodgoede lobbes, die zich door het kleinste dorpskind laat tiranniseren, maar in het wild slaat hij qua boosaardigheid en vechtgeslepenheid de *gaur* van Noord-India en Vietnam en de kafferbuffel van Afrika met koplengten. Deze kolos met een gewicht van 500-600 kg, een schofthoogte van ruim 1½ m en een borstwijdte van 80 tot 90 cm beweegt zich als een tank door de ruigste wildernis. Wat zijn 'bewapening' betreft (de formidabele horens, breed en machtig als Turkse kromsabels, in een rechte hoek boven de oren rotsvast in de brede schedel geplant): ik heb er gezien die, de kromming meegerekend, een spanwijdte hadden van maar liefst twee en een halve meter!

Ook verschilt het uiterlijk van de wilde karbouw met dat van zijn tamme soortgenoot. Het achterlijf is smaller en meer 'gestroomlijnd', de borstkas daarentegen breder en machtiger — een bastion dat in staat is de sprong van een tijger op te vangen. De huid, die bij de tamme waterbuffel kortbehaard en van een leigrijze kleur is, is bij de *khamba* langer behaard en donkerder, aldus beter bestand tegen de gemene dorens in de wildernis en daarbij een betere camouflage in de schaduwpartijen.

Dorstig snuivend draafden de *khambas* uit het riet om zich zonder dralen te water te begeven. De waterbuffel (vandaar zijn naam!) heeft absolute behoefte aan een dagelijks bad. Zonder dat zouden zijn kracht en uithoudingsvermogen snel aftakelen. De reden ervan is dat hij buiten het water zijn lijf altijd door middel van 'modderbaden' overdekt met een dikke laag modder die, wanneer hardgekoekt door de zon, hem beschermt tegen bloedwespen. Maar deze modderlaag sluit ook de poriën van zijn huid af, zodat deze niet kan 'ademen'. Daardoor is het noodzakelijk dat de buffel de hardgekoekte modder er geregeld weer afweekt. Na elk bad komt hij er verkwikt, als herboren, weer uit — en gaat vervolgens in de eerste de beste modderpoel zich weer gauw voorzien van een verse deklaag! Hoeveel buffels er waren, kon ik niet tellen, maar het waren er honderden. Alhoewel er verschillende kudden waren, was er geen sprake van enige onverdraagzaamheid. Broederlijk en zusterlijk deelden zij de waterpoel, die veranderde in een legpuzzel van gehoornde koppen en brede, natglanzende ruggen, die als vredige eilandjes plat aan de oppervlakte lagen. Genietend, met lodderige ogen, lieten de kolossen de weldadige koelte van het water in zich doordringen.

Geboeid nam ik dit schouwspel in me op, zo zeldzaam in de omlijsting van een vlammende zonsondergang. Dringend stootte mijn gids me aan: Toe nou, waarom schiet u niet? — Maar dat had geen enkel nut; met ons tweeën konden wij zo'n reus onmogelijk uit de poel sjouwen. Ik moest wachten tot de dieren weer op het droge waren. Het gebeurde toen de zon al achter de kim verdwenen was en ons hooguit nog een twintig minuten daglicht restte. Waren bij hun komst alle *khambas* zonder uitzondering te water gegaan, nu deed het oerinstinct zich gelden: als eerste kwamen de leidstieren de poel uit om schildwacht te staan voor hun kudden. Recht tegenover mij zag ik zo'n kolos uit de poel oprijzen, als een voorhistorisch monster uit het slijk der eerste scheppingsdagen. Meteen zaten de kleine witte reigers, die bij de *khamba* dienst doen als madenpikkers, boven op zijn rug om met hun puntige snavel de vette teken uit de schoongespoelde huid te plukken. Langzaam, als in een vertraagde film, klom de stier de oever op; daar draaide hij zich om, hief de kop op en verstarde.

Een niet te missen doelwit: het schot sprong over het water en het was of met één wilde kreet de hele waterpoel ópveerde: honderden wilde eenden wierpen zich op de wieken en stormden de hemel in. En alsof er onder water een eruptie plaatsvond, geraakte het water in een heftige, schuimende beroering. Onder angstwekkend gesnuif, met rollende ogen en wild dooreen kletterende horens werkten de ontelbare buffels zich overeind. Leidstieren bulkten, moederdieren dreven hun kalveren tot uiterste spoed aan, druipend van water en modder stroomden zij tegen de oever op — en in een oogwenk lag alles stil en leeg en verlaten. Alleen de roerloze, donkere berg recht tegenover ons, half in het riet neergezakt, bewees dat er geen sprake was geweest van een drogbeeld.

Verstijfd werkte ik mij overeind, masseerde de bloedsomloop weer op gang en wenkte: „Kom, we kunnen hem nog net ontweiden voordat het te donker is — morgen komen wij terug voor het vlees!" Maar wij hadden nog geen tien passen gedaan of we doken als hazen weer weg in het riet: aan de overkant van de poel, bij de dode *khamba*, brak het riet open en daar verscheen een kolossale, duistere gestalte. Het was een stier, even indrukwekkend als de gesneuvelde. Hij rook aan hem, liep toen aarzelend om hem heen. Met ingehouden adem keken we toe. „Toean, schíét dan toch!" siste mijn gids opgewonden. Maar ik weigerde. Ik wilde eerst zien wat er verder gebeurde.

Wel — er gebeurde verder niets. Of misschien juist alles. De stier bleef bij zijn dode makker. Hij ging naast hem staan en verroerde zich niet meer. Breed geplant op de massieve poten, zijn snuit, oren en horens in één horizontaal vlak met de forse ruglijn gestrekt, betrok hij de dodenwacht.

Wat wàs het dat hem daartoe bracht? Kende hij misschien het raadsel van de dood niet — níét in deze onverwachte vorm zoals die gekomen was? Of waarschuwde het instinct hem dat een onnatuurlijke vijand er de hand in had en wilde hij deze vijand op de plaats van de moord opwachten om de dode te wreken? — Ik weet het niet...

Snel nam de duisternis rondom hem toe. Ver weg begon een hert te roepen. De wilde eenden kwamen terug, suizend scheerden zij over het riet en lieten zich plonzend op het water vallen. Beweginploos als een brok graniet stond daar de duistere schim in het geheim van de aanzwellende nacht.

Wij zochten onze weg terug naar het kamp. Mijn gids was danig uit zijn humeur, maar ik troostte hem: „Morgen halen wij het vlees. Dan zal die andere *khamba* wel weg zijn..."

Maar hij wàs niet weg. Toen wij de volgende ochtend terugkwamen, stond hij er nog precies zoals wij hem hadden achtergelaten. De zon brandde op hem neer. Ik had geen keus — ik kon het vlees van de gedode stier toch niet laten verloederen? Ik schoot de wachter neer waar hij stond. Wij liepen op de twee donkere vleesbergen toe — en verstrakten als door de bliksem geslagen: wijd en zijd was niets van kudden te bespeuren, maar als uit het NIETS verschenen daar twee nieuwe stieren...

Dit was geen hallucinatie, geen drogbeeld van een op hol geslagen fantasie: langzaam traden zij uit het riet en zij waren even echt als de boosaardige glans in hun kleine oogjes. De zon glansde in de dreigende kromming van hun horens.

„Schíét!" siste mijn gids nerveus. „Insja'allah — schíét!"

Ik wilde schieten. Ik was zelfs bang voor het beeld dat de twee *khambas* boden en ik wilde schieten. Maar om de een of andere reden kon ik het niet. Ik stond zo machteloos dat ik tenslotte de gids meewenkte en omzichtig wegsloop, terug naar het kamp.

Misschien — morgen...?

De volgende ochtend was de kadaverstank al van verre te ruiken. Roofvogels zwierden in de lucht. Wij schrikten wilde zwijnen op, die als het ware likkebaardend een kans afwachtten om bij de gedode *khambas* te komen. Maar zij kregen geen kans — de vogels niet, de varkens niet, wij niet. Als uit graniet gehouwen stonden daar de twee dodenwachters. Alles doorstonden zij: de verschrikkelijke hitte, de lijkstank die hun toch grote afkeer moest inboezemen, dorst en honger en de steek der bloedwespen — àlles doorstonden zij: onwrikbaar op hun post blijvend, trouw tot achter alle grenzen, tragisch, hartbrekend...

Tot hoever moet een jager gaan?

Ik kon niet verder gaan. Wederom keerde ik met lege handen en een boze gids terug naar het kamp. Ik had grote kosten gemaakt om naar Flores te komen en ik was gekomen om *khambas* te schieten en geld te verdienen. Maar hier kon ik niet tegen op. De hele dag lummelde ik doelloos piekerend rond. Die nacht kon ik de slaap niet vatten. Voortdurend zweefde mij het onuitwisbare beeld van de dodenwachters voor ogen — zij stonden tussen de miljoen sterren van Maumere en ik had het gevoel of het hart mij brak.

Ik ben niet meer teruggekeerd naar de poel. Wij braken het kamp op en keerden terug naar de kust en vandaar ben ik per eerste bootgelegenheid teruggegaan naar huis.

Ik heb de jacht eraan gegeven.

EINDE

FLASH GORDON IN EEN







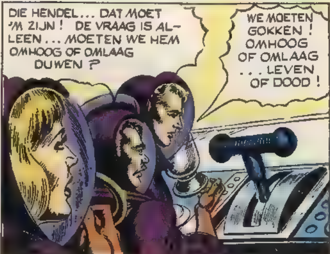












AVONTUUR OP VENUS

DOOR MAC RABOY







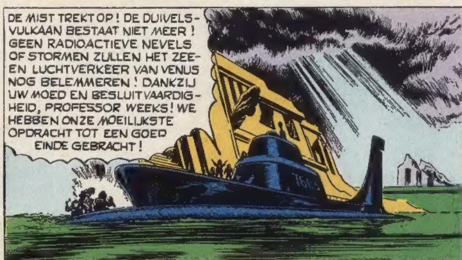












EINDE



LUCKY LUKE

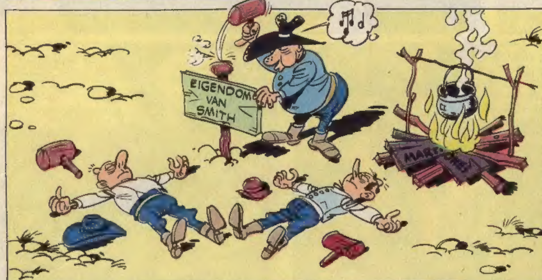
De trek naar Oklahoma is met een daverend kanonschot ingeluid. De nieuwe bewoners proberen allemaal een stukje land te bemachtigen, maar niet altijd op 'n eerlijke manier!

DE TREK



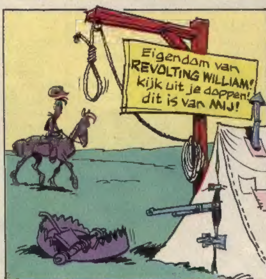


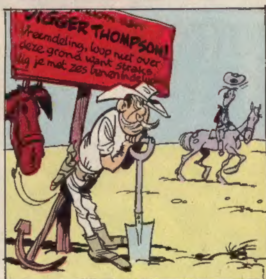
















NAAR OKLAHOMA



















LUCKY LUKE

DE TREK NAAR OKLAHOMA















